Genesis 24–25: Isang Klase sa DITP

Jean Gibson

Salin sa Tagalog ng “Genesis 24–25: A DITP Class”

Discipleship Intern Training Program, San Leandro, California. Used by permission (Jean Gibson's DITP materials).

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Isinulat mula sa isang recording ng mensaheng binigkas.

Genesis 24: Isang Nobya para kay Isaac

Sa palagay ko ay mas marami tayong oras para sa talakayan ngayong umaga. Ito ay Genesis 24 at 25, at tatalakayin natin dito ang tungkol kay Isaac, at lalo na ang isang nobya para sa kanya – isang nobya para kay Isaac.

Tuwing may larawan ng isang nobya sa Kasulatan, dapat nating pagdugtung-dugtungin ito at ihambing sa iba pang mga talata, at lalo na itong dapat magpaalala sa atin ng ano? Oo, ang nobya ni Cristo, ang nobya ni Cristo. Kaya nariyan ang kahulugan nito kaugnay ni Cristo – ang nobya ni Isaac.

Makikita rin ninyo rito ang kapangyarihan ng Diyos sa pagsasaayos ng nobya ni Isaac. At gusto nating isipin ang personal na aplikasyon, at ang personal na aplikasyong iyon ay maaaring nasa usapin ng pagpili natin ng mapapangasawa – o mas mabuting sabihin, ang pagpapaubaya sa Diyos na piliin ang ating mapapangasawa.

At tiyak na may napakapersonal at praktikal na aplikasyon iyan. Nakikita natin ang katotohanan kaugnay ng pagkakaloob ng Diyos. Talaga bang nagkakaloob at nangunguna ang Diyos sa mga pangyayari sa buhay? Talaga bang kaya Niyang gawin iyon sa pamamagitan ng mga pangyayari? At hanggang saan sinusuri ang mga pangyayari ng iba pang aspeto ng kalooban ng Diyos sa pagpapakahulugan sa mga ito? At

siyempre, sa ika-25 kabanata, ang napakahalagang katotohanan tungkol kina Jacob at Esau.

At lalo na sina Jacob at Esau ang naglalapit sa atin sa doktrina ng banal na pagpili. Makikita natin iyan sa aklat ng Romans. "Si Jacob ay aking inibig, datapuwa't" ano? "Si Esau ay aking kinapootan." Gaya ng sinasabi nito, bago pa sila ipinanganak o nakagawa ng anumang mabuti o masama. Kaya may napakahahalagang aral na kasangkot dito.

Binibigyang-pansin namin sa inyong mga notes ang espirituwal na pagkakasunud-sunod, na nagpapahiwatig ng katangiang dispensational. Inihandog ni Abraham si Isaac. At ito, siyempre, gaya ng alam natin, ay larawan ng ano? Ng pagpapako sa krus. Pagkatapos ay inalis si Sara sa eksena, na larawan ng pag-alis sa Israel mula sa pangunahing pakikitungo ng Diyos. At pagkatapos ay makikita nating nagsimula ang paghahanap at ang malasakit para sa isang nobya para kay Isaac. Kaya iyan ang pagdadala ng ano? [Ng iglesya.]

Gusto kong makita ninyo ang lahat ng ito. Nakikita ninyo ang agarang kahulugan nito sa kasaysayan; doon kayo laging nagsisimula. Muli, hinahanap ninyo ang mga pahiwatig tungkol kay Cristo. Hinahanap ninyo si Jesucristo, ang nagbubuklod na tema ng Biblia. Hinahanap ninyo ang mga personal na aplikasyon. At siyempre, lagi ninyong nakikita ang pag-usad ng mga pakikitungo ng Diyos, o ang mga dispensasyon.

Sinabi namin dito na hindi tayo nagsasalita rito, sa buhay ng pananampalataya, tungkol sa pagtawag sa mga makasalanan sa ebanghelyo, kundi nakikita natin ang pagtawag sa mga banal sa isang natatanging kaugnayan kay Cristo sa kaitaasan. Nakikita rin natin na

may pahiwatig tayo, sa pamamagitan ng larawan, na ang iglesya ay hindi pagpapatuloy ng Israel. Napakahalagang bagay ito sa Bagong Tipan. Mayroon tayong Hudyo, Gentil, at iglesya ng Diyos.

Isa sa pinakanakalilitong bagay sa pag-unawa sa Salita ng Diyos ay ang paghahalo ng iglesya at ng Israel, o ang pag-iisip na ang Israel ay basta ang bayan ng Diyos sa Lumang Tipan at ang iglesya ay ang bayan ng Diyos sa Bagong Tipan, at maliban doon ay wala nang pagkakaiba. Sobrang pagpapasimple iyan na ginagamit nila. Malinaw na malinaw na may pagkakaiba sa larawan, at may pagkakaiba sa tahasang doktrina ng Bagong Tipan. Siyempre, hindi ninyo susubukang patunayan ito sa pamamagitan ng mga larawan, pero inilalarawan ninyo ang tuwirang itinuturo sa Bagong Tipan.

Hindi pakikipamatok nang hindi kapantay

Sa unang ilang talata, sa palagay ko ay makikita natin na may malasakit si Abraham na huwag mag-asawa ang kanyang anak ng isang babae mula sa mga paganong nakapaligid sa kanila – na sa karaniwang kalagayan ay iyon sana ang mangyayari, hindi ba? Nakatira sila sa gitna ng mga pagano, at malamang ay makakahanap si Isaac ng asawa sa mga babaeng Cananeo. At dahil nag-aalala si Abraham na huwag itong mangyari, ano ang ipinahihiwatig nito sa atin? Doktrina ng Bagong Tipan. Oo, ang hindi kapantay na pamatok. Ang prinsipyong ito na tutol ang Diyos sa hindi kapantay na pamatok ay patuloy na itinuturo, sa paniniwala namin, mula pa talaga sa aklat ng Genesis. Sa palagay namin ay espirituwal itong ipinakikita sa mismong mga gawa ng

paglikha. Laging nagmamalasakit ang Diyos sa paghihiwalay ng liwanag sa kadiliman.

Iniisip natin ang praktikal na bahagi, at alam na alam natin ito. Nakikita ninyo na kapag nag-asawa kayo ng hindi Cristiano, napakaraming bagay ang nabubuksan. Makakaisip ba kayo ng sunud-sunod na bagay na nabubuksan kaugnay ng pag-aasawa ng isang taong hindi ligtas? Ano-ano ang mga iyon?

Okay, sinuway mo ang Diyos. Alam mong sinasabi Niyang huwag gawin, pero ginawa mo pa rin. Kaya nagsisimula ka sa pagsuway sa Diyos, na sa sarili nito, kahit wala nang iba pang kasangkot, ay naglalagay na sa iyo sa masamang kalagayan. Walang saysay kung ano ang sinasabi Niya kung sinusuway mo Siya. Ano pa? Makikita ninyo iyan kahit sa huling pag-aasawa ni Abraham.

Oo, nagdudulot ito ng alitan, dahil "makalalakad bagang magkasama ang dalawa, malibang sila'y magkasundo?" Pansinin ninyo, hindi nito sinasabing makatutulog bang magkasama ang dalawa malibang sila'y magkasundo. Maraming taong magkasamang natutulog na hindi magkasundo, pero hindi kayo makalalakad nang magkasama sa takbo ng buhay malibang magkasundo kayo. At higit pa iyan sa basta pagkakaroon ng pagpapahayag ng pananampalataya. Kung gusto ninyong mamuhay para kay Cristo, kailangang mas mataas ang pamantayan ninyo para sa isang asawa kaysa sa basta Cristiano siya. Ibig kong sabihin, hindi iyon sapat. Kung hindi niya talaga mahal ang Panginoon at ayaw niyang italaga ang sarili sa Kanya, maglingkod sa Kanya kahit may personal na sakripisyo, malas ka talaga, dahil ang makalamang Cristiano bilang asawa ay

halos kasingsama – halos kasingsama, dapat kong sabihin – ng isang taong hindi ligtas, pagdating sa praktikal na epekto.

Pagdating sa pagsuway sa Diyos, kailangan ninyong magkasundo. At siyempre, ang hilig – para mapanatili ang kapayapaan sa pamilya kapag nag-asawa na kayo – at sa palagay ko alam ninyo na hindi lang mahalaga kundi halos kailangang-kailangan na may kahit kaunting kapayapaan sa inyong pagsasama. Hindi kayo mabubuhay sa pakikisama sa isang babae na may tensiyon sa pagitan ninyo. Masamang balita talaga iyan, tama ba, mga lalaking may asawa? Masamang balita iyan. Kailangan mong makasundo ang babaeng iyon, o hindi ka makalalabas para lumaban sa mga labanan ng Panginoon. Hindi ka nga makalalabas para lumaban sa mga labanan sa mundo ng negosyo. Hindi ka puwedeng makipaglaban buong araw at pagkatapos ay makipag-away buong gabi, o magkaroon ng tensiyon sa pagitan ninyo. Kailangan mong matutong makisama. Kaya para magkaroon ng kapayapaan, kung hindi siya interesado sa mga bagay ng Panginoon at ikaw ay interesado, ano ang gagawin mo? Siyempre, makikisama ka; makikipagkompromiso ka. At kailangan ninyong bumaba sa pinakakaraniwang pagkakasunduan, at ang pinakakaraniwang pagkakasunduang iyon ay hindi ang mga bagay ni Cristo.

Okay, ano pa? Ang mga anak ninyo. Ano ang kasangkot doon? Oo, napakalaking problema kapag ginawa ninyo iyan. Sinisikap ninyong palakihin sila sa aral at saway ng Panginoon, pero ang isa sa inyo ay hindi kilala ang Panginoon, kaya naipapasok niya roon ang mga gawi ng mga hindi ligtas at ang pananaw ng mga hindi pa nagbabalik-loob.

Siyempre, may isa pang aspeto ng inyong mga anak. Tama iyan. Tama iyan. Bilang anak ng Diyos, bawat isa sa inyo, sa isang diwa, ay may potensiyal na maging ninuno ng isang maka-Diyos na binhi. Sa isang diwa, kung palalabnawin ninyo iyon sa anumang paraan, kung ihahalo ninyo ito, napakalaki ng magiging epekto nito sa inyong mga inapo. Gaya ng naaalala ninyo, itinuturo ng Lumang Tipan na huwag ninyong paghaluin ang mga binhi ng magkakaibang butil. Alalahanin ninyo, ang baka at ang asno ay hindi dapat ano? Hindi dapat magkasamang mag-araro. Ang magkakaibang uri ng tela ay hindi dapat tahiin sa iisang kasuotan.

Kaya nauunawaan ninyo na may napakalaking epekto ito sa lahat ng inyong mga inapo. Kung hindi kayo magpapalaki ng mga anak para sa Diyos, hindi lang kayo magpapalaki ng mga anak para sa impiyerno, kundi ang mga anak na palalakihin ninyo ay maaaring maging – kung tama ang pagkabasa natin sa aklat ng Genesis – pinakamalalaking kaaway ng bayan ng Diyos. Hindi ba totoo iyan? Kita ninyo, hindi lang kayo magpapalaki ng mga anak para sa impiyerno; palalakihin ninyo sila para maging kaaway ng bayan ng Diyos. Napakabigat na kaisipan iyan, hindi ba?

Ipaubaya sa Diyos ang pagpili

Pagpili ng makakasama habambuhay. Mabuti pa sigurong sabihin natin: hayaan ninyong ang Diyos ang pumili ng inyong makakasama. Pinili ba ng Diyos si Rebeca para kay Isaac? Ang alipin, sa larawan, ay sino? Ang Banal na Espiritu. Kaya ano ang ginagawa ni Isaac sa buong panahong ito? Tinitingnan ba niya ang mga dalaga sa Canaan? Pumupunta sa pinakamalapit na

nayon, o pumupunta sa sayawan tuwing Sabado sa sinagoga para tingnan ang magagandang babae?

Ano ang ginagawa niya? Binata siya, apatnapung taong gulang. Ano ang ginagawa niya? Ano ang hinihintay niya? Naghihintay sa Panginoon. Paano kaya siya makakahanap ng mabuting babae kung hindi siya lalabas at kikilos, isusuot ang pinakamaganda niyang damit, at lalabas doon, gagala, titingnan ang mga nangyayari?

Isa iyan sa pinakamahirap na bagay. Kayang paniwalaan ng mga tao na kayang iligtas ni Jesus ang kaluluwa ninyo. Pero wala silang ideya na kayang ibigay ni Jesus ang tamang makakasama. Nag-aalangan akong isipin ang daan-daan – oo, libu-libong oras – na ginugol ko sa pag-upo at tahimik na pagkumbinsi sa mga kabataan, lalo na sa mga dalaga higit sa mga binata, na kayang magbigay ng Diyos ng makakasama nila ayon sa Kanyang pagpili. Wala akong pakialam kahit nakaupo pa siya sa gitna ng Sahara Desert. Sasabihin ko sa inyo, hindi nila ito pinaniniwalaan. Talagang hindi nila ito pinaniniwalaan.

Kaya nilang paniwalaan na kayang iligtas ng Diyos ang kanilang kaluluwa. Pero tiyak na hindi nila pinaniniwalaan na kayang magbigay ng Diyos ng makakasama maliban kung papasok sila at tutulungan nang kaunti ang Panginoon. At iyan mismo ang wala rito. Kita ninyo, ang pinakamasamang maaaring mangyari sa inyo kapag hinawakan ninyo ang mga bagay sa sarili ninyong kamay ay hahayaan kayo ng Diyos na mamuhay kasama ang mga bunga nito. Natuklasan ko iyan sa napakaraming bagay. Kung gusto ninyong hawakan ang mga bagay sa sarili ninyong

kamay, hahayaan kayo ng Panginoon. At pagkatapos ay mamumuhay kayo kasama ang mga bunga nito.

Siyempre, ayaw nila iyon. Nagbubunga ito ng tanong – sa sinaunang mundo, at sa totoo lang hanggang kamakailan lang, at marahil sa ating kultura – laging malaki ang sinasabi ng mga pamilya tungkol sa kung sino ang mapapangasawa ng mga tao sa pamilya, tama ba? Ibig kong sabihin, sa malaking bahagi ng mundo, totoo pa rin iyan. Iniisip natin na ang paraan ng pakikipag-date ng mga Amerikano, "ikaw ang pumili ng sarili mong lason," ang tanging paraan – na may kinalaman sa kayabangan ng makabagong pag-iisip: ang ating kultura lang ang tamang paraan. Pero sa kasaysayan ng sangkatauhan, ligtas sabihin na 97% ng kasaysayan ng sangkatauhan ay salungat sa atin. Laging may mahalagang papel ang pamilya sa pagpili ng makakasama ng kanilang mga anak.

At nagbubunga ito ng isang kawili-wiling tanong, matapos ninyong marinig si Bill Gothard tungkol sa "chain of command." Kung naniniwala kayo na ang awtoridad ng Diyos ay maaaring gamitin o iparating sa pamamagitan ng awtoridad ng inyong pamilya, kailangan ninyong paniwalaan na, sa kabila ng lahat ng iniisip ninyo, may natitirang karunungan doon, at na maaaring dapat pakinggan ang mga magulang. Samantalang ang nakagawian sa ating bansa ay tuluyang huwag silang pansinin. Pakiramdam natin, walang ibang mas may kakayahang pumili ng makakasama ko habambuhay kaysa sa akin. At ang obserbasyon ko ay walang mas mahinang hukom sa tamang makakasama para sa iyo o sa akin kaysa sa iyo o sa akin.

Sa pagpapayo, naranasan ko ang malungkot na hirap ng pagsasabi sa mga tao, minsan kapag nakita kong inuulit nila ang parehong pagkakamali: "Kung may labinlima pa kayong ibang asawa na mapagpipilian, sa abot ng nakikita ko, gagawin ninyo ang parehong pagkakamali tuwing pipili kayo." At nakikita natin iyan nang may trahedya. Gaya ng sinabi ng isang tao, ang pinakamahalagang natututunan natin sa kasaysayan ay walang natututunan ang tao sa kasaysayan. Talagang wala. Bumabalik sila mismo sa parehong bitag ng oso. Sigurado silang hindi na, pero talagang bumabalik sila. Parang nagkakadikit-dikit sila sa maling mga tao gaya ng mga pinong bakal sa magnet. Parang wala silang anumang pakiramdam kung kanino sila nakikisama.

Halos parang kapag nagpasya ang isang lalaki na mag-asawa, mag-aasawa siya kahit sino pa ang pumasok sa silid. Pumapasok sa isip niya ang ideyang iyon, at ang unang dalagang dumating at nakatutok sa kanya ang asinta, nasa gitna ng mira – wala na siya. Ngayon, maaaring mayabang niyang isipin na siya ang pumipili sa babae, pero yabang lang iyon. Tinitiyak ko sa inyo na ang babae ang umaasinta sa inyo. Yabang ng lalaki iyan, na kayo ang pumipili sa kanya. Ang totoo, sa karamihan ng pagkakataon, siya ang pumipili sa inyo. Ang pinakamabuting pumili ng nobya para sa inyo ay ang Panginoon.

May tiyak bang babae para sa inyo? O kung mga babae kayo, sasabihin ko, may tiyak bang lalaki para sa inyo? Ano sa palagay ninyo ang itinuturo ng Kasulatan? Puwede ba ang alinman sa isang libong babae para sa inyo? Ano sa palagay mo, Fred? Ilan ang sang-ayon kay Fred? Ibaba ang kamay. Ilan sa inyo ang hindi sang-

ayon? Hindi sang-ayon, okay. Ano iyon? Ilan sa inyo ang hindi alam? Agnostiko kayo, ha?

Hayaan ninyong itanong ko: iisa lang ba ang babae para kay Isaac? Iisa lang, hindi ba? Iisa lang ang babae para kay Jesus: ang nobya ni Cristo. Kita ninyo, kung hahayaan ninyong ang Diyos ang pumili ng makakasama ninyo, ibibigay Niya ang taong pinakabubuo sa inyo. Kung minsan – hindi ko alam – sa palagay ko ay may masasabi tungkol sa kasabihang "nagkakaakit ang magkasalungat." Totoo iyan sa kimika, hindi ba? Kapag nagsama ang magkasalungat, nabubuo nila ang isa't isa.

Binibigyan natin ng malaking halaga ang pagkakatulad ng hilig. Sa palagay ko ay kailangang magkapareho ang mga espirituwal na pinahahalagahan. Kailangang magkaisa sila sa espirituwal na bahagi. Pero may diwa na dapat buuin ng lalaki at babae ang isa't isa. Hindi ko ibig sabihing magsabi ng magagandang bagay tungkol sa isa't isa; ang ibig kong sabihin, ang "buuin" ay punan ang kulang sa isa. Maaaring kailangan natin ng babae para kiskisin ang magagaspang nating gilid, at salungatin tayo sa ating kayabangan at kahambugan bilang lalaki, o magbigay ng lambing kung saan tayo magaspang, o magbigay ng talino kung medyo mabagal tayo sa itaas na palapag, o magkaroon ng napakaraming iba pang katangian at pakiramdam na kailangan natin pero wala sa atin. At sa parehong paraan, kaya rin nating ibigay sa kanila ang kailangan nila.

Hindi ko alam kung naisip na ba natin ang ating pag-aasawa bilang isang ministeryo sa isa't isa, pero sa isang diwa, sa palagay ko ay masasabi nating may tunay na ministeryo ang lalaki at babae sa isa't isa. Kung ang dalawa ay magiging isang laman, at kung ang Diyos

mismo ang nagsabing hindi mabuti na ang lalaki ay mag-isa, sumusunod na may maibibigay ang babae at lalaki sa isa't isa na bumubuo sa isa't isa, at kung wala ito ay hindi sila lubos na buo – maliban sa mga taong sinasabi ni Pablo na ibinukod ng Diyos at binigyang-kakayahang mamuhay nang walang asawa. May mga ganoong tao, at tinatawag sila ng Diyos doon. Ganoon ang pananaw ni Brother MacDonald sa sarili niyang buhay at ministeryo. Tiyak na ganoon si Pablo, at sigurado akong marami pang iba. Pero malinaw sa Kasulatan na iyon ang eksepsiyon at hindi ang patakaran. Gayunman, mahalagang eksepsiyon iyon, at bawat isa sa atin ay dapat mag-isip kung ang pasya ng Diyos para sa atin ay mas mabuting manatili tayong walang asawa, dahil may ilang kayang gawin iyon. At siyempre, kalamangan iyon sa paglilingkod sa Diyos, kung kaya ninyo, sa ilang antas.

Ang panalangin ng alipin

Sa kapangyarihan ng Diyos, iisa lang ang babae para kay Isaac. At kawili-wili ito sa usapin ng paggabay. Makikita natin ito sa mga talata 10 hanggang 14. Napakalinaw ng ideya niya kung ano ang gusto niya. Gusto niya ng isang mula sa angkan. Gusto niyang isaisip ang tungkol sa binhi. Ayaw niyang ihalo ang kanilang binhi sa binhi ng mga Cananeo. Kaya sumumpa ang alipin na hahayo.

Napakainteresante na, sa paghahanap niya sa babae, ano ang una niyang ginawa? Nanalangin siya. Ipinanalangin niya ito. At sa palagay ba ninyo ay tapat ang aliping ito sa pagnanais na malaman ang kalooban ng Diyos? Sa palagay ko ay oo. Sa palagay ko maraming tao ang nananalangin pero hindi sila tapat kahit kaunti.

Sa palagay ko basta lang sila nananalangin at sinasabing, "Panginoon, gusto kong ipakita Mo sa akin ang babae. Ngayon, si Debbie talaga ang nasa isip ko. Ngayon, kung ayaw Mong pakasalan ko si Debbie – at napaka-cute niya – aba, patayin Mo na lang ako ng kidlat, at saka ko malalaman na ayaw Mong pakasalan ko si Debbie. Pigilan Mo ako mismo sa parking lot. Patisurin Mo ako sa sarili kong paa pag-akyat ko sa hagdan. Ipakò Mo ang pinto para hindi ako makapasok kapag sinubukan kong pumasok. Pigilan Mo ako, Panginoon." Hindi ko alam kung bakit hindi nila baliktarin ang paraan, dahil talagang pinahirap ng alipin ang posibilidad na makakuha ng kahit sinong babae, hindi ba? Sa anong paraan totoo iyan? Paano niya pinahirap ang madaling solusyon? Una sa lahat – oo.

May ideya ba kayo kung gaano karaming tubig ang kailangan para painumin ang isang kamelyo? Kayang tumagal ng mga hayop na iyon nang pitong araw nang walang tubig. May ideya ba kayo kung gaano karaming tubig ang kailangan niyang isalok para painumin ang isang kamelyo, sumasalok mula sa balong iyon – at sampu pa? Malakas na babae siya. May ideya ba kayo kung gaano kaliit ang tsansa na may dalagang darating doon at magsasabing, "Gusto mo bang uminom?" At sasabihin mo, "Naku, napakaganda niyan." Sasalok siya at bibigyan ka ng inumin. At sasabihin niya sa iyo, "Hayaan mong painumin ko rin ang sampu mong kamelyo." May ideya ba kayo kung gaano kaliit ang tsansa niyon? Gaano, Fred? Halos pareho ang tsansa. Siyempre. Napakaliit. Talagang pinahirap niya ito. Alam ba ninyo kung bakit? Dahil talagang gusto niya ang kalooban ng Diyos. Gusto niya ang kalooban ng Diyos.

Pero alam ninyo, nang gawin iyon ng babaeng iyon – naku, sumugod na sana ako roon, hinalikan siya sa magkabilang pisngi, at sinabing, "Ikaw na nga." Pero hindi niya ginawa iyon. Ano ang ginawa niya? Ano ang sinabi niya? Sinabi niya, "Hindi pa ako sigurado. Hindi pa ako sigurado." Sinasabi sa talata 21, "At ang lalake ay tumitig sa kaniya; na hindi umiimik, upang maalaman kung pinagpala ng Panginoon ang kaniyang paglalakbay o hindi." Hindi pa talaga siya sigurado.

Gusto ko ang kuwento tungkol sa lalaking napakaingat. Nakasakay siya sa daan, at sinabi ng kaibigan niya, "Tingnan mo ang mga tupang iyon doon. Kagugupit lang ng balahibo nila." At sinabi niya, "Oo, sa isang panig man lang." Hindi siya basta-basta nagkokonklusyon. "Iniisip ko kung ito na ba ang babaeng inihanda ng Panginoon." Okay. At sinabi niya, "Ngayon, sabihin mo sa akin ang tungkol sa iyong mga magulang. Kaninong anak ka?" Bakit niya pakialam kung sino ang kanyang mga magulang?

Siyempre, tama iyan, dahil kailangang mula siya sa angkan ni Abraham; kailangang kamag-anak siya. Iyon ang isa sa mga kondisyon. Sa madaling salita, hindi niya pinakakahuluganan ang mga pangyayari – iyon ang insidente ng mga kamelyo – nang hiwalay sa kalooban ng Diyos; sa kasong ito, ang kalooban ni Abraham ay, para sa alipin, ang kalooban ng Diyos. Kita ninyo?

At ang mga tao ay nagtatakbuhan, alam ninyo, naghahandang gumawa ng kung ano, at anumang maliit na bagay ang mangyari – isang pangyayari – at, naku, tiyak na kalooban iyan ng Diyos. May pangyayaring sumulpot. Biglang bumukas nang malapad ang pinto, at, kaibigan, tiyak na kalooban iyan ng Diyos. Baka

kalooban iyan ng diyablo. Sa palagay ba ninyo ay pinadadali kailanman ng diyablo, sa pamamagitan ng mga pangyayari, ang paggawa ninyo ng mali? Aba, siyempre. Pero sinasabi sa atin ng Kasulatan na ang mga pangyayari ay laging dapat ihambing sa kalooban ng Diyos. Wala akong pakialam kung ano ang mga pangyayaring nagpapadali rito. Hindi ninyo ito dapat gawin kung salungat ito sa kalooban ng Diyos.

May mga taong talagang nananalangin sa Diyos kung dapat ba silang, halimbawa, magpakasal sa isang lalaking hindi ligtas o katulad niyon. Sinasayang nila ang kanilang oras, at walang sapat na dami ng pangyayari na magpapahiwatig niyon, dahil salungat iyon sa kalooban ng Diyos. Hindi kailanman mahahatulan ang mga pangyayari nang hiwalay sa kalooban ng Diyos.

Paano tamang ilalapat ang halimbawang ito ng alipin, pagdating sa panalangin? Para sa makakasama? Sa palagay ko ay dapat ganito ang ating panalangin: "Panginoon, kung gusto Mong magkaroon ako ng asawa" – at sinasabi ko iyan dahil puro lalaki kayo rito; ganoon din para sa mga dalaga, at mas mahirap ang problema nila, dahil iniisip nila na mas marami ang mga Cristianong dalaga kaysa sa mga binata, at hindi raw sila maaaring maging kasing-agresibo ng mga lalaki, kahit nawawala na iyan ngayon – "pero, Panginoon, bukas ako sa ideya na baka ayaw Mo akong mag-asawa, at gusto kong laging isaisip iyon. Pero kung gusto Mo akong mag-asawa, ipinapanalangin kong gawin Mong malinaw na malinaw, para hindi ako mag-alinlangan na iyan ang gusto Mo at na ang partikular na dalagang ito ang siyang para sa akin. At gusto kong ipakita Mo ito sa akin, sa sarili Mong paraan, sa paraang hindi ako maaaring mag-alinlangan."

May kawili-wiling paraan si Mr. MacDonald. Sinasabi niya kung minsan sa Panginoon, "Panginoon, alam Mo kung gaano ako kapurol, at hindi ko naiintindihan nang tama ang mga bagay." At talagang humihingi siya hindi lang ng mga partikular na bagay, kundi ng iba pang mga bagay para kumpirmahin ang mga iyon. Mayroon siya, kumbaga, hindi lang mga palatandaan kundi mga palatandaang nagpapatibay para palakasin ang mga palatandaan. Sa katunayan, nang iwan ko ang aking posisyon para gawin ito, humingi ako sa Panginoon ng tatlong magkakaibang bagay, na lahat ay malamang na hindi mangyari noong panahong hiningi ko ang mga iyon, pero sa napakamapagpalang paraan ay ibinigay sa akin ng Diyos ang tatlong bagay na iyon.

Gayunman, kawili-wili na hindi niya diniktahan ang Diyos. Naiintindihan ba ninyo iyon? Sinabi niya ito at ito at ito, mga talata 10 hanggang 14. At pagkatapos ay sinabi niya, "Mangyari nga, na ang dalagang aking pagsasabihan, Ibaba mo ang iyong banga," ay magsasabi, at iba pa. Mangyari nawa nang ganoon. Iyan ang mahalaga: na hindi natin dinidiktahan ang Diyos. Ayokong mapunta kailanman sa posisyon ng pangangahas na sabihin sa Diyos kung ano ang gagawin Niya, o kung paano Niya ito gagawin. Hihilingin ko sa Kanya na kung maaari ay ipahiwatig Niya ito sa akin nang may biyaya.

At ang mga bagay na hiningi ko sa Diyos, sa kaso ko, siyempre, ay may kinalaman sa napakapraktikal na mga bagay na sa pakiramdam ko ay mahalaga para sa pagpunta ko rito. At hindi basta-basta ang mga iyon. Hindi iyon kaso ng paglalatag ng balahibo ng tupa at paghingi ng isang bagay na, sa diwang iyon, ay higit sa karaniwan. Ibig kong sabihin, hindi ko hiniling sa Diyos

na maghulog ng gintong Cadillac sa aking bakuran o anumang ganoon. Hiningi ko ang mga bagay na may praktikal na kahalagahan sa ministeryo. Ang buong saloobin ko ay, "Bukas ako, at gusto ko lang na gawin Mo itong malinaw." At napakamapagpala Niyang ginawa iyon. Ngayon, hindi Niya kailangang gawin iyon, pero napakabuti Niya at ginawa Niya. Kaya sa palagay ko ay dapat nating iwasan sa lahat ng paraan ang pagdidikta sa Diyos kung paano Niya pipiliing makipag-usap sa atin. Pero tiyak na maaari tayong humingi, at sinasabi nga, "Humingi kayo, at kayo'y bibigyan," okay?

"Ako'y nasa daan, pinatnubayan ako ng Panginoon"

May iba pa bang tanong sa buong pagkakasunud-sunod na ito, bago tayo magpatuloy kina Jacob at Esau? Maraming bagay ang inilagay ko rito sa inyong mga notes, at ayaw ko nang balikan ang mga iyon dito. May tanong ba kayo sa bahaging ito?

Maraming pag-uulit ng mga pangyayari sa talata – kung paano sila pumunta sa bahay ng kanyang pamilya. At sa totoo lang, may isang napakahalagang pananalita sa talata 27 na dapat talagang salungguhitan sa lahat ng inyong Biblia. Klasiko ito. Sinasabi nito na nagpasalamat sa Diyos ang alipin ni Abraham, at pagkatapos ay sinabi niya, sa huling bahagi ng talata 27, "Ako'y nasa daan, pinatnubayan ako ng Panginoon." Isa ito sa mga dakilang klasiko tungkol sa banal na paggabay. "Ako'y nasa daan, pinatnubayan ako ng Panginoon."

May misyon ang alipin. Hindi lang siya nakaupo sa bahay at nakahiga sa kanyang higaan. Kumikilos siya para sa Diyos, pero bukas sa paggabay ng Diyos. At habang siya ay nasa daan, hinahanap ang patnubay ng

Diyos, doon niya naranasan ang patnubay ng Diyos. At sa palagay ko ay napakamakahulugan niyan sa mga usapin ng banal na paggabay.

Tandaan ninyo, habang naglilingkod o nagpapayo kayo, ang pinakamahalagang paksang makakaharap ninyo sa mga tao ay ang paulit-ulit na tanong na "Paano ko malalaman ang kalooban ng Diyos?" Ang buong tema ng aming programa nitong tag-araw ay ang kalooban ng Diyos. At nang matapos kami, hindi pa namin nagagalaw kahit ang ibabaw. Nagtatanong pa rin ang mga tao: "Paano ko malalaman ang kalooban ng Diyos para sa aking buhay?" Sa palagay ko ay wala nang ibang tanong na mas madalas ninyong maririnig mula sa mga tao, sa pakikitungo ninyo sa kanila, kaysa sa iisang tanong na iyan. Talagang dapat ninyo itong pag-isipan nang husto. Paano ko malalaman ang kalooban ng Diyos? Anumang mababasa ninyo, sa Kasulatan man o sa iba, dapat ninyong pag-isipan ang kalooban ng Diyos.

Oo, Pete?

Sa palagay ko, una sa lahat, dapat nating maunawaan na may kahalagahan ito sa isip ng Diyos. Gaya ng sinabi natin, ang mismong dami ng espasyong inilaan dito ay nagpapakita na mahalaga ito sa paningin ng Diyos. Ngayon, magandang halimbawa ang tabernakulo, dahil maingat Niya itong isa-isang ipinaliwanag sa kanila, dahil ito ang larawan ng tunay na tabernakulo sa langit. Pagdating natin sa tabernakulo, mauunawaan natin na bawat detalye ng tabernakulo ay napakahalaga sa paningin ng Diyos, at gusto Niyang maging tama ito. Kaya kailangan nating paniwalaan na ang pag-uulit ng mga pangyayaring ito ay mahalaga, ayon sa ipinahiwatig ng Diyos, para sa ating pag-unawa.

Sa palagay ko ay maaari kayong maglaan ng oras – at hindi natin iyon nagawa ngayong umaga. Siyempre, ayokong isipin ninyo na natatalakay na natin ang lahat ng nasa Genesis sa kaunting oras na ginugol natin dito. Pero pansinin ninyo ang kanyang paggalang sa pamilya, at ang pagiging bukas ng pamilya sa paggabay ng Diyos. Ipinakita nila na may kaugnayan sila mismo sa Diyos sa pamamagitan ng kanilang buong saloobin. Alam ninyo, may dumating na estranghero at gustong pakasalan ang anak ninyong babae, kita ninyo? Ang una ninyong reaksiyon ay, "Umalis ka nga. Sino ka ba?" Pero bukas sila sa paggabay ng Diyos. At ang dalagang ito ay aalis para pakasalan ang isang ganap na estranghero, at bukas siya sa paggabay ng Diyos. At sigurado akong napakagandang babae niya.

Panghabambuhay ang pag-aasawa

Halimbawa, mahalaga ang usapin ng dote dahil ito ay pagpapatibay na panghabambuhay ang pagsasama. Kita ninyo, isa sa mga bagay na nakikita natin ngayon, gaya ng naituro na, ay nagpapasya ang mga tao na magpakasal nang wala silang anumang ideya na kailangang panghabambuhay ito. Ang buong konsepto nila ay, "Magpapakasal tayo, at kung hindi uubra, aba, maghihiwalay na lang tayo at hahanap ng iba." Iyan ang makabagong saloobin sa pag-aasawa. Kita ninyo, ang buong saloobin natin sa pag-aasawa ay dapat nakabatay rito: kapag ginawa natin ang pagpiling iyon, o ginawa ng Diyos ang pagpiling iyon para sa atin, para sa Diyos, ang Kanyang layunin ay iyon na iyon. Gugugulin mo ang natitirang bahagi ng iyong buhay kasama ang iisang babaeng iyon. At kung naligaw ka, wala nang mas masama pa kaysa gugulin ang natitira mong buhay

kasama ang maling babae – mali para sa iyo. Isang bangungot iyan. At kung hindi ninyo iyan pinaniniwalaan, hintayin lang ninyo hanggang makapasok kayo sa pagpapayo sa mga mag-asawa. Pakinggan ninyo ang napakalungkot na kuwento, ang paghihirap, ang kawalan ng kaligayahan, at ang mga luha.

Noong isang araw, walang karatulang "Huwag istorbohin" sa pinto ni Jack, at sa kasamaang palad ay binuksan ko ang pinto, at naroon ang isang babaeng may asawa mula rito sa kapulungan, umiiyak sa kanyang mesa, at nananalangin siya kasama niya tungkol sa isang napakalungkot na kalagayan sa kanyang pag-aasawa. At talagang nakalulungkot ito. At napakalungkot nito sa maraming pagkakataon kaya natutukso kayong gawin ang hindi dapat gawin ng isang Cristiano. At iyon ay – sa palagay ko ay walang Cristianong tagapayo ang dapat magpayo ng diborsiyo.

Hindi ko pinapayuhan ang mga tao na magdiborsiyo. Hindi ko pinapayuhan ang mga tao na iwan ang iba. Hindi ako nasa posisyon para hatulan sila sa ilang kalagayan kapag nagpasya silang gawin ito, lalo na kapag sinasaktan sila nang pisikal o inaabuso ang mga bata. Pero hindi ko iyon ginagawa. Kahit, bilang lalaki at bilang tao, matindi akong natukso na gawin iyon sa maraming pagkakataon. Malaking tukso iyon. At sasabihin mo na lang sa sarili mo, alam mo, sayang at nagpakasal pa sila. May mga tao na sa tingin ko ay lubos na hindi bagay sa isa't isa.

Naaalala ko ang isang lalaking nagsabi sa akin minsan na hindi na niya matiis ang kanyang asawa. At sa isang paraan, medyo naintindihan ko iyon, alam ninyo. Isa

siyang pagsubok. At sinabi ko, "Makinig ka, kapatid, hindi mo ba alam na ganitong klaseng babae siya noong pinakasalan mo siya?" At sinabi niya, "Oo, sa isang paraan – hindi talaga." Sinabi ko, "Ano ba ang hindi mo matiis?"

"Una sa lahat," sabi niya, "napakabagal niya. Napakabagal niya. Halos hindi siya makagalaw." Totoo iyon. At sinabi ko, "Ngayon, hindi mo ba alam na mabagal siya noong pinakasalan mo siya?" At sinabi niya, "Alam ko, pero hindi ko alam na ganoon kalala." Iyan ang maririnig ninyo nang paulit-ulit: "Alam ko, pero hindi ko alam na ganoon kalala." At sinabi ko, "Mahal kong kapatid, kung hindi mo alam na ang babaeng iyon ang pinakamabagal na babaeng nilikha ng Diyos, ikaw lang ang taong hindi nakaaalam niyon."

Halata iyon. Ako ang nagkasal sa kanila, at halata iyon sa akin. Dahil kapag lumapit sa inyo ang mga tao para magpakasal, hindi sila lumalapit para sabihin ninyong huwag silang magpakasal. Lumalapit sila para gawin itong pormal. Ang tsansa na mapipigilan ninyo ang isang nakaplanong kasal kapag hiniling nilang kasalin ninyo sila ay halos kasing-liit ng tsansang tamaan kayo ng kidlat. Paminsan-minsan ay napipigilan ninyo ito, at may nangyayari. Nagawa ko na iyon. Kailangan ninyong maging napakaingat diyan.

Pero masasabi na lang ninyo, aba, ang kasal na ito ay tiyak na hindi ginawa sa langit. Ang dapat nating ipayo roon ay ang biyaya ng Diyos. Ang Diyos ng pagpapanumbalik, kita ninyo, ay kayang mangibabaw, at kaya Niyang patamisin ang pagsasamang iyon at kumilos sa pagsasamang iyon para gawin itong katanggap-tanggap sa ilang paraan sa pamamagitan ng

Kanyang biyaya, sa kabila ng katotohanang nagkamali sila, sa palagay ko. At iyan dapat ang linya ng ating pagpapayo. Dapat tayong magtiwala sa Diyos para doon, hindi sabihing, "Gusto kong magsimula ulit at gawin itong muli."

At ang buong usaping ito ay nagpapakita na ang buong ideya ay panghabambuhay. Marami sa mga detalyeng ito – marami rito ay pag-uulit ng kaugaliang oryental; alam ninyo, ganoon ang paraan noon, ang pagpapalitan ng mga regalo at lahat ng ganoong bagay. Mga kaugaliang oryental ang mga ito, na nagpapakita ng mga kaugalian noong panahong iyon. Pero sa pangunahin, alam ninyo, ito ay magiging pagsasamang panghabambuhay.

Sa palagay ko ay minsan masasabi ninyo, "Panginoon, puwede Mo sanang pinaikli nang kaunti iyan doon." Pero sino ako para sabihin kung ano ang dapat paikliin ng Diyos? Ibig kong sabihin, gusto ko sanang bigyan Niya ako ng mas maraming detalye tungkol sa paglikha, kita ninyo? Pero hindi Niya inisip na mahalaga iyon para malaman ko. Kung inisip Niyang mahalaga, sinabi sana Niya. Mas interesado Siya sa mga tao kaysa sa anupaman. Masasabi nating ang Diyos mismo ay talagang nakatuon sa mga tao.

Genesis 25: Sina Jacob at Esau

Okay, pumunta na tayo sa kabanata 25, at napakahalaga nito. Sina Jacob at Esau ang susi ng kuwento.

Binabanggit nito sina Abraham at Ketura. Kawili-wiling bagay: ang matandang lalaking ito, matapos maging patay na pagdating sa pagkakaroon ng anak – pagkatapos ay nagkaroon siya ng Isaac, at biglang nag-asawa siya ng lahat ng iba pang babaeng ito, at nagsimula siyang magkaanak nang napakarami, hindi ba? Nagkaroon siya ng bagong sigla sa buhay, hindi ba?

Iminungkahi na, sa dispensational na pananaw, maaaring ang mga ito ay ang mga bansa sa milenyo o ganoon. Pero may pahiwatig, gaya ng nasa inyong mga notes, na ang lahat ng anak na ito ay hindi lubos na pagpapala. At saan iyon ipinahihiwatig? Ano ang nagpakita niyon? Paano naipakita na hindi sila talagang malaking pagpapala? Mga pangalan? Mga pangalan ulit, oo. Gusto ba ninyong magkaroon ng mga anak na ganito ang pangalan? Bitag. Alitan. Pagtatalo. "Gusto kong makilala ninyo ang mga anak ko: si Bitag, si Alitan, at si Pagtatalo." Magugustuhan iyon ng mga batang iyon. Oo, oo. E si Panlulumo? "Ayun si Panlulumo roon." Sigurado akong nalulumbay siya kapag naroon ito.

Pagkabaog, at pagkaantalang hindi pagtanggi

Okay. At sa talata 19 at sa mga kasunod, mayroon tayo, siyempre, ng isang napakainteresanteng bagay na lumilitaw sa buong Kasulatan, at iyon ay ang babaeng baog. Kailangan nating maunawaan na ang pagkabaog sa Kasulatan, lalo na sa Lumang Tipan, ay itinuturing na hatol ng Diyos. Hindi na natin iyan iniisip ngayon, alam

ninyo. Si Ehrlich ba iyon diyan sa Stanford, ang malaking eksperto sa populasyon, na nagsasabing ang ina ng taon ay nagpa-sterilize at may dalawang ampong anak? Alam ninyo, napakalaban sa pagkakaroon ng anak ng panahon ngayon. Noong panahong iyon, ang mga anak ay eksaktong kung ano ang sinasabi ng Kasulatan: sila ang pamana ng Panginoon. At ang babaeng hindi magkaanak ay itinuturing ang sarili na nasa ilalim ng hatol ng Diyos. Napakarami nating kaalaman sa ginekolohiya ngayon, alam ninyo, pero hindi natin nakikita ang bahagi ng Diyos dito.

Ang mga anak ay pamana ng Panginoon, at maligaya ang lalaking puno ng mga ito ang kanyang lalagyan ng pana. Sa palagay ko, kailangan nating gumawa ng pagkakaiba sa pagitan ng mga bansang hindi nakakikilala kay Cristo at ng mga anak ng mga Cristiano. Dapat nating tandaan na tayo ang nagluluwal ng maka-Diyos na binhi. Ang nangyayari ngayon ay tumitigil na ang mga Cristiano sa pagkakaroon ng maka-Diyos na binhi, at hinahayaan natin ang mga hindi pa isinilang na muli at ang mga hindi maka-Diyos na magkaanak nang daan-daang milyon. Ang solusyon, sabi sa atin, ay hindi na tumigil o bawasan nila ang pagkakaroon ng anak sa mga lupaing iyon dahil sa gutom. Ang solusyon, sabi sa atin, ay tumigil ang mga Cristiano sa bansang ito sa pagkakaroon ng anak at ampunin ang mga anak ng mga taong iyon. Dapat ninyong pag-isipan kung iyan ba ang kalooban ng Diyos o hindi, sa liwanag ng nalalaman ninyo.

Oo, espirituwal na bagay iyan, kita ninyo. Pero sa usapin ng likas na paglikha, kung magkakaroon ng mga maka-Diyos na anak sa mundong ito, kung sila ay mula sa isang maka-Diyos na lahi, mauunawaan ng sinuman na

sa pangkalahatan ay dapat silang magmula sa ilang paraan sa maka-Diyos na binhi. Oo, espirituwal na bagay ito, pero sa palagay ko ay matutuklasan ninyo, habang lalo ninyo itong pinag-aaralan – at nagkaroon ako ng napakainteresanteng karanasan tungkol dito sa sarili kong buhay, na ipinakita sa akin ng Diyos – hindi ako naniniwalang may sinuman sa inyo na walang mananampalataya sa inyong mga ninuno, alam man ninyo o hindi. Sigurado ako riyan. Sa palagay ko lahat tayo ay may mananampalataya sa kung saan sa ating angkan, at may isang taong nananalangin para sa atin sa kung saan. Narinig ko ang isang lalaking nagsabi na wala pa siyang nakilalang nagbalik-loob nang walang taong nananalangin para sa kanila.

Ngayon, hindi ko ipinapataw ito sa inyo, na sinasabing magkaroon kayong lahat ng anim na anak dahil iyan ang kalooban ng Diyos. Sinasabi ko lang nang napakasimple na gusto nating pag-isipan ito bago tayo sumakay sa karwahe ng mundo, kita ninyo? Pag-isipan lang ninyo nang mabuti ang mga bagay. Madali tayong madala ng mga makabagong ideya, kita ninyo, at uso na uso ngayon: hindi ka nagkakaanak, nag-aampon ka. Pag-isipan lang ninyo iyan bago kayo magmadaling sumakay sa karwahe. Nakuha ba ninyo ang ideyang ito mula sa Diyos o sa Kanyang Salita, o nakuha ninyo ito sa mundo?

Umasa akong hindi ako mapupunta riyan. Sa palagay ko ay usapin iyan ng kalayaang Cristiano. Talagang iyan ang palagay ko. Hindi ko iniisip na may batas tungkol diyan. Ang kasalanan ni Onan ay hindi ang pagkontrol sa panganganak. Ang kasalanan ni Onan ay ibinuhos niya ito sa lupa sa diwang tumanggi siyang sumunod sa Diyos. Dapat siyang magbangon ng binhi para sa kanyang kapatid. Ginagamit iyan ng Simbahang Romano

Katoliko bilang argumento mula sa Kasulatan laban sa pagkontrol sa panganganak. Maling paggamit iyan ng Kasulatan. Dapat siyang magbangon ng binhi para sa kanyang kapatid, at tinanggihan niya ang utos ng Diyos. Kaya sa diwang iyon, ang kasalanan ni Onan ay hindi na ibinuhos niya ito sa lupa at tumangging magkaanak bilang paraan ng kontrasepsiyon, kundi tumanggi siyang sumunod sa Diyos. Sa palagay ko ay wala silang argumento mula sa Kasulatan laban dito.

Sa palagay ko ay kailangan ninyong isaalang-alang ang inyong motibo. May mga taong hindi nagkakaanak dahil makasarili sila. Ayaw nilang maabala. Ayaw nilang matali. Ayaw nila ng pananagutan. Ayaw nilang maistorbo ang kanilang mga kasiyahan. Ayaw nilang gumastos para dito. Ayaw nila ng alinman doon. Lubos, dalisay, at ganap na makasarili iyon. Wala itong ibang motibo. Kung iyan ang motibo ninyo, sa palagay ko ay masamang balita iyan. Ngayon, kung may anim kayong anak, at lahat sila ay ipinanganak ng asawa ninyo sa pamamagitan ng Caesarean, alam ninyo, at sinisikap ninyong maglingkod sa Panginoon at lahat ng ganoon, at wala kayong gaanong pera, sa palagay ko ay talagang dapat ninyo itong ipanalangin, alam ninyo, sa halip na magpatong pa ng mas maraming anak sa inyong nahihirapang asawa at sa kapulungan. Ibig kong sabihin, baka gusto ninyong magsanay – gaano man kahirap ang kaisipang ito – ng kaunting pagpipigil, alam ninyo, kaunting disiplina sa sarili. Alam ninyo, napakahirap tanggapin ng ideyang iyan para sa isang lalaki, pero sa palagay ko ay lubos itong naaayon sa Kasulatan. Sa palagay ko ay dapat ninyong isaalang-alang ang mga bagay na iyan. Sa palagay ko ay may bahagi ang motibo at mga kalagayan sa pasya ng bawat tao, at sa palagay

ko ay usapin ito ng kalayaang Cristiano, hindi tanong ng batas – para matuwa ka, Sam.

Okay. Ang kuwento nina Jacob at Esau. Siya nga pala, baog si Rebeca, pero makikita natin dito na ang pagkaantala ng kanyang pagbubuntis ay hindi pagtanggi. Mahalagang bagay iyan sa sinagot na panalangin: ang pagkaantala ay hindi pagtanggi. Gaya ng sinabi ng isang tao, may tatlong sagot sa panalangin. Ano ang mga iyon? Oo, hindi, at maghintay. Nakakalimutan natin ang ikatlo. Ang mga tao ay napakatiyak na nagsasabing, "Hindi sinagot ng Diyos ang panalangin ko." At hindi ako sigurado na hindi Niya ito sinagot. Okay?

Siyempre, may isa pang espirituwal na kahulugan ang pagkabaog sa Kasulatan. Ano ang pagkabaog? Ano ang espirituwal na kahulugan ng pagkabaog sa Biblia? Kawalan ng bunga. Marami bang Cristianong baog? Tiyak. Isipin ninyo iyan.

Kung bakit ganito ang mga tao

Ngayon, narito ang dalawang lalaking may parehong pinagmanahan at parehong kapaligiran. Gusto ba ninyong malaman kung bakit? Sa palagay ko ito ang pinakakaakit-akit na paksa sa mundo. Maaari nating pag-usapan ito hanggang dumating ang Panginoong Jesus. Basahin ninyo ang lahat ng gusto ninyo tungkol dito, sa Kasulatan man o sa labas ng Kasulatan. Hindi ninyo kailanman maaabot ang kailaliman nito, at hindi kayo kailanman makararating sa tiyak na konklusyon. Bakit ganito ang mga tao?

Ang nangingibabaw na ideya ngayon, siyempre, ay determinismo, isang sekular na pilosopiya, na

karaniwang ipinapahayag sa environmentalism – ang paniniwalang ang kapaligiran ang humuhubog sa lahat. Itinuturo ito sa inyo sa mga paaralan at unibersidad, itinuturo sa media, itinuturo ng kultura, itinuturo sa panitikan ngayon, na halos lahat ng tungkol sa inyo ay itinakda ng kapaligiran – hanggang 99%.

Ito ay kawili-wiling pag-ugoy ng pendulo. Animnapung taon na ang nakararaan, ang mga tao ay kasing-kumbinsido, ganap na kumbinsido, na ang pinakamahalagang bagay ay ano? [Ang pinagmanahan.] At kung hinamon ninyo ang konseptong iyon, ituturing kayong mangmang sa siyensiya. Si Dr. Alvarez ng Mayo Clinic, propesor emeritus, ay madalas sumulat tungkol sa paksang ito. At iyan lang ang nakuha namin sa mga aklat sa paaralan – tungkol sa pamilya Jukes at lahat ng taong napunta sa mga bilangguan, mga ospital para sa may sakit sa isip at lahat ng iba pa, at sa kabilang panig, ang lahat ng tao mula sa ibang pamilya na naging mga propesor sa kolehiyo at mga henyo at iba pa. Pero walang duda na mahalaga ang pinagmanahan. At sa palagay ko ay idinidiin iyan ng Biblia.

At hindi ko pinagdududahan na may halaga ang kapaligiran. Kung wala akong pakialam sa kapaligiran, wala akong pakialam kung paano ko pinalaki ang mga anak ko. Tiyak na may pakialam tayo sa kapaligiran. Pero lumampas na tayo kapag sinabi natin, lalo na bilang mga Cristiano, na ang lahat ng tayo ay hinubog ng kapaligiran. Gusto nating mag-ingat na huwag mahulog sa bitag ng sekular na pag-iisip, na nagsasabing kaya nating sabihin kung bakit ganyan ang bawat isa sa inyo, o na naligaw kayo dahil sa isang bagay na ginawa o hindi ginawa ng inyong mga magulang. At sa palagay ko ay hindi ninyo iyan dapat

tanggapin. Una sa lahat, kahit totoo pa iyon – kahit ganap na totoo na naligaw ang dalawang anak ni Mrs. Jones dahil gumawa siya ng masasamang bagay bilang ina – hindi ko iyon kailanman mapapatunayan, hindi ba?

Hindi kailanman. Sa pinakamabuti, mananatili itong haka-haka. Pero ang mga Cristiano ay lubos na malayang humula ayon sa gusto nila. Akala lang natin ay alam natin kung bakit ganito ang mga tao. At ang totoo, wala tayong alam na ganoon. Napakalakas ng loob natin na sabihing alam natin kung bakit ganoon ang isang tao, at pumasok sa panghuhula kung bakit sila ganoon. Hindi natin alam.

Sa palagay ko ay hindi tamang magpalibut-libot at isisi ang lahat sa mga magulang dahil naligaw ang kanilang mga anak, o sa iglesya o kapulungan, anuman ang mga iyon, dahil may isang lumayo sa Panginoon, o may nagmaltrato sa kanila, o natisod sila dahil sa isang tao. Sa palagay ko ay hindi natin dapat lunukin iyan, at sa palagay ko sa pagpapayo ay hindi natin dapat hayaang makalusot ang mga tao riyan. Sa katunayan, sa palagay ko ay ganap na hindi epektibong paraan iyan ng pagpapayo. Kapag pumasok kayo sa pagpapayo at sinimulan nating pag-isipan ito, sisimulan ninyong makita na ang pinakaepektibong pagpapayo ngayon ay sa pangunahin ang pagtulong sa mga tao na makalayo sa kanilang nakaraan at makalayo sa paghahanap ng masisisi, tungo sa pagharap sa kalagayan kung ano ito ngayon, at pagsasabing, "Wala akong pakialam kung ano ang nasa nakaraan mo. Ano ang gagawin mo tungkol dito ngayon?"

Kayo at ako ay gumagawa ng mga pasya, at ipinahihiwatig ng Biblia na may pananagutan tayo sa

ating mga pasya. At sa palagay ko ay walang sinuman sa inyo ang naniniwalang darating tayo sa hukuman – maging kay Cristo man o sa dakilang puting trono – at sasabihin natin sa Diyos, "Narito ako dahil nabigo ang ibang tao." Hindi kayo makalulusot diyan. Kung hindi kayo makalulusot diyan doon sa itaas, hindi rin natin dapat hayaang makalusot ang mga tao rito sa ibaba. Puro ingay lang iyan. Tayo ang gumagawa ng mga pasya. Wala akong pakialam kung ang mga magulang ko ay mga bigo, lasenggo, baluktot, o anuman sila. Hindi ako nito pinawawalang-sala sa maling pagpili. Wala akong pakialam kung pumasok ako sa iglesya at tuwing papasok ako ay duraan nila ako sa mukha at sipain palabas. Walang dahilan para tumalikod kay Jesus.

Kailangan nating tulungan ang mga tao na umalis sa ganyang palusot, alam ninyo. Ako ang gumagawa ng mga pasya, at may pananagutan ako bilang tao sa Diyos. Wala akong pakialam kung ano ang ginagawa ng ibang tao. At napakaraming halimbawa kung saan, kahit may pinakamasasamang magulang at pinakamahirap na pagtrato sa iglesya, nagpatuloy ang mga tao sa pamumuhay para sa Diyos. Sa pangunahin, isa itong malaking palusot ng mga tao, at hindi natin sila dapat hayaang makalusot dito.

Apat na salik

Talata 22. Tiyak na hindi tayo ganap na produkto ng ating kapaligiran. Sa palagay ko ay may apat na salik kung bakit ganito ang mga tao. Sa palagay ko ay salik ang pinagmanahan, at sa palagay ko ay sinasabi iyan ng Biblia. Sa palagay ko ay salik ang kapaligiran, dahil nagmamalasakit tayo sa halimbawa, at nakikita natin iyan kay Jacob at sa kanyang mga anak. Sa palagay ko

ang kapangyarihan ng Diyos, gaya ng makikita natin kina Jacob at Esau, ay napakalaking salik. Ipinaliwanag ng Romans 9, ito ay salik na madalas makaligtaan. Pero sa wakas, ikaapat, ang pagpili ng tao. Sa palagay ko iyon ang apat na salik, at sa isang mahiwagang paraan ay nagsasama-sama ang mga salik na iyon; itinatakda nila kung ano ang mga tao at kung saan sila hahantong: pinagmanahan, kapaligiran, ang kapangyarihan ng Diyos – na may kinalaman sa pagpili, o sa paggawa ng Diyos ng anumang naisin Niya – at ang pagpili ng tao. Sa ganoong pagkakasunod? Hindi, hindi sa ganoong pagkakasunod; walang kahulugan ang pagkakasunod. Sa palagay ko ang pinakamahalaga ay ang banal na kapangyarihan ng Diyos. Tiyak na ganoon kina Jacob at Esau. Iyan ang numero uno: ang kalooban ng Diyos. Lahat ng bagay ay nagmumula sa kalooban ng Diyos.

Ang apat na bahaging propesiya

Nagkaroon ng problema ang babae. Talata 22: "At nagbubuno ang mga bata sa loob niya; at kaniyang sinabi, Kung ganito, ay bakit nabubuhay pa ako? At siya'y yumaon upang sumangguni sa Panginoon." At sinabi sa kanya ng Panginoon – binigyan Niya siya ng apat na bahaging propesiya.

Una, sinabi Niyang magkakaroon ng dalawang bansa, dalawang ganap na magkaibang bansa, kahit kambal ang mga batang ito. Ngayon, napakalabong mangyari na magkakaroon ng kambal ang isang babae at sila ay magiging ama ng dalawang ganap na magkaibang bansa, hindi ba? Iyan mismo ang nangyari. Ang isa ay naging ama ng bayang Hudyo. Ang isa ay naging ama ng mga Edomita. Dalawang bansa.

Ikalawa, sinabi Niya, dalawang uri ng tao. Hindi lang sila magkaiba bilang bansa, kundi ganap na magkaibang uri ng tao. Ang isang bayan ay mga tagasunod ng Diyos, mga tao ng Espiritu. Ang kabilang bayan ay mga tao ng laman. Dalawang ganap na magkaibang bayan.

Makikita ninyo sa lahat ng ito ang pahiwatig ng pakikipaglaban sa bawat Cristiano ng ano? Ng dalawang likas. Pagdating ninyo sa eternal security, matutuklasan ninyo na may mga taong itinatangging mayroong dalawang likas sa Cristiano. "Walang ganoon." Pero sa palagay ko ay malinaw itong itinuturo sa Bagong Tipan, at sa palagay ko ay may anino tayo nito rito. Nagbubuno ang dalawang ito sa loob ng babaeng ito, hindi ba? Mahusay itong naisulat ni Frank sa kanyang komposisyon. Dalawang likas, dalawang magkaibang tao, ang lumang pagkatao at ang bago, nagbubuno sa loob ng isang tao. May alitan dito. Dalawang magkaibang uri ng tao ang mga ito.

Ang ikatlong bahagi ay ang isa ay magiging mas dakila o mas malakas kaysa sa isa. At totoo iyon. Ang mga Edomita ay mas mababang bayan at sa pangunahin ay mga alipin o mas mababa kaysa sa mga Hudyo. Ang mga eksepsiyon ay mga indibidwal, at siyempre ang pinakakilala sa kanila ay ang mga inapo ni Herodes. Ang mga Herodiano ay mga Edomita, at pinamunuan nila ang mga Hudyo. Kakatwang bagay ito. Larawan ito ng mga kinatawan ng laman na namamahala sa bayan ng espiritu, at alam ninyo ang espirituwal na epekto ng pamumuno ng mga Herodes sa mga Israelita.

Sa wakas ay sinabi Niya, at napakamahimala nito, "ang matanda ay maglilingkod sa bata." Ngayon, hindi iyon kailanman totoo – hindi kailanman totoo na ang matanda

ay maglilingkod sa bata. Ang nakababata ay laging nasa ilalim ng nakatatanda sa kanilang kaayusan.

Sina Jacob at Esau

Ang una ay tinawag na Jacob, at ang ibig sabihin ng kanyang pangalan ay literal na "tagahawak ng sakong," at nakuha niya ang pangalang iyon dahil paglabas niya sa sinapupunan ay hinawakan niya ang sakong ng kanyang kapatid. Kawili-wili na sinasabi sa atin ng mga gynecologist na may napakalakas na likas na pagkapit ang mga bagong silang na sanggol, at talagang kakapit sila sa isang bagay. Pero sa kaso ng kambal, karaniwan sa pagsilang ng kambal ay magkahiwalay sila nang humigit-kumulang isang oras. Kakaibang pagsilang ito ng kambal, dahil magkasama silang lumabas, at hinawakan ng isa ang sakong ng isa. Lumabas muna ang isa at pagkatapos ay bumalik sa loob, kita ninyo. Siya ang tagahawak ng sakong. Isinasalin din ito kung minsan bilang "mang-aagaw," S-U-P-P-L-A-N-T-E-R, at inagaw niya ang lugar ng isa, kumbaga. Sa isang diwa, ipinakita niya ang halimbawa ng bayang magiging mga inapo niya. Sila ang mga tagahawak ng sakong. Sila ang mga mang-aagaw, kita ninyo.

At sinasabi sa atin, siyempre, na siya ay isang taong tahimik – at maaari ninyong basahin iyon bilang isang taong maka-Diyos, o isang taong may mabuting asal o espirituwal, kung gusto ninyo – at tumira siya sa mga tolda. Ang isa naman, si Esau – ang ibig sabihin ng Esau ay magaspang o mabalbon; masasabi ninyong balbon. Balbon siyang tao. Ang buhok ay galing sa laman. Si Esau, sa larawan, ay ang tao ng laman.

Tinawag siyang Edom, ibig sabihin ay pula, at nakuha niya iyon sa pulang lutuing binili niya. At sinasabi nito

na mangangaso siya, at gusto niya sa labas, at ang pahiwatig ay mailap siyang palaboy, at ang tanging nakagagapos sa kanya ay ang sarili niyang kalooban. Siya ay tao ng parang, sabi nito, pero maaari rin ninyong ilagay doon na siya ay tao ng mundo. Si Esau ay tao ng mundo. Si Esau ang uri ng taong pahahalagahan ng mundong ito. Mahilig siya sa labas. Makamundo siya. Prangka siya. Matibay siya. Mapagbigay siya. Siya ang matatawag ninyong walang pakialam sa anuman. Siya ang uri ng taong hahangaan ng mundo. Malamang ay iisipin nilang si Jacob ay isang weirdo, alam ninyo. Pero tiningnan sila ng Diyos sa ganap na ibang paraan. Kita ninyo, nakita Niya na may kakaiba at mas mabuting bagay.

E si Jacob? Ano ang nakita Niya sa kanya? Ano siya? Oo, siya ay taong may pananampalataya. Pinahahalagahan niya ang mga bagay ng Diyos. At hindi ang isa. Iyan ang gumagawa ng malaking pagkakaiba. Kaya sasabihin sa inyo ng mga tao na may mga hindi Cristiano na mas mabuti ang pamumuhay kaysa sa mga Cristiano. Hindi dapat ganoon. At sa pangkalahatan, kumbinsido ako na hindi ganoon. Pero kahit ganoon pa, wala itong napapatunayan. Dahil ang nagbubukod sa anak ng Diyos ay siya ay taong may pananampalataya at pinahahalagahan niya ang mga bagay ng Diyos. Kahit hindi siya laging kumikilos nang tama, iyan ang talagang mahalaga.

Pagpili, ugali at pasya

Sinasabing may tatlong salik ng pagkakaiba rito. At ang tatlong salik na ito ang bumubuo rin sa pagkakaiba sa direksiyon ng inyong buhay.

Ang una ay ang pagpili. Pagpili. At sa bagay na ito, mapagpasya ang Romans 9. Sa katunayan, ang Romans 9 ang pinakamahalagang bahagi ng Biblia tungkol sa paksa ng banal na pagpili, at partikular nitong binabanggit ang pangyayaring ito bilang halimbawa ng banal na pagpili. Sige, talata 11: "(Sapagka't hindi pa ipinanganganak ang mga bata, at wala pang nagagawang mabuti o masama, upang ang layunin ng Dios ayon sa paghirang, ay manatili, hindi dahil sa mga gawa, kundi dahil doon sa tumatawag,) Ay sinabi sa kaniya, Ang matanda ay maglilingkod sa bata. Gaya ng nasusulat, Si Jacob ay aking inibig, datapuwa't si Esau ay aking kinapootan." Nagpasya na ang Diyos tungkol sa dalawang batang lalaking ito bago pa sila ipinanganak. Pagpili.

Ngayon, ikalawa: nagsisimula nating makita na may mga nangyayaring nagpapatibay sa pagpili ng Diyos, at iyon ay ang ugali ng dalawang lalaki. Mula sa pinakamaagang bahagi ng kanilang buhay, sa kanilang ugali, nagsimula nilang ipakita na sila ay dalawang magkaibang uri ng tao. Magkaiba ang kanilang ugali. Ang isa ay ang makalaman o makamundong tao, at ang isa ay ang taong may pananampalataya, at nakikita iyan sa kanilang buhay.

At ang ikatlong bagay ay ang kanilang pagpili bilang tao. Pinatibay ito ng kanilang pagpili. Sila ang pumili. Sino ba ang nagpabenta kay Esau ng kanyang pagkapanganay sa kanyang kapatid? Tama iyan. Siya ang pumili. Hindi pinilit ng Diyos si Esau na ipagbili ang kanyang pagkapanganay. Ang mahalagang bagay tungkol dito ay hindi isinasantabi ng banal na pagpili ang pananagutan ng tao. May pananagutan ang tao, at sa pamamagitan ng kanyang mga pagpili ay pinatitibay

ng tao ang paunang kaalaman ng Diyos at ang pagpili ng Diyos.

Kita ninyo, ang buong doktrina ng pagpili, na tila napakahindi patas, ay nagmumula sa isang konseptong hindi talaga katanggap-tanggap sa mga tao ngayon, at iyon ay may ganap na karapatan ang Diyos na gawin ang anumang gusto Niya sa inyo o sa akin, sang-ayon man tayo o hindi, o sa tingin man natin ay patas ito o hindi. Bakit? Dahil Siya ay Diyos. Dahil Siya ang magpapalayok at tayo ang luwad. At may ganap Siyang karapatang itapon kayo at ako sa basurahan kung gusto Niya. At ayaw iyon ng mga tao kahit kaunti. Ayaw talaga nila iyon. Pero, ibig kong sabihin, iyan ang katotohanan. At kailangan lang nating yumukod at sumamba na ang Diyos, sa Kanyang kapangyarihan, ay nagpasyang piliin tayo para sa kaluwalhatian.

Gayunman, sa buhay ay makikita na patitibayin iyon ng ating ugali, at patitibayin ito ng ating pagpili bilang tao. Sasabay tayo sa pagpili ng Diyos, at gagawin natin ang mga pagpiling iyon, at hindi gagawin ng Diyos ang mga pagpili para sa atin. Tayo ang gagawa ng mga iyon, at tayo ang mananagot sa mga pagpiling iyon. Hindi natin masasabi sa Diyos, "Wala akong ibang magagawa, alam Mo, dahil ganoon Mo ako ginawa." Hindi natin iyan masasabi. Gumawa tayo ng ganap na malayang pagpili mula sa sarili nating kalooban, pero ang ginawa natin ay pinatibay ang mapamiling biyaya ng Diyos. Marami pang sasabihin tungkol sa pagpili sa hinaharap, pero ito ay maaaring maging panimula rito.

Ang pagkapanganay

Sa Hebrews kabanata 12, tinawag si Esau na isang taong lapastangan – isang taong lapastangan, isang

taong makamundo. Hindi niya pinahalagahan ang mga bagay ng Diyos. Ipinagbili niya ang kanyang pagkapanganay. Ang pagkapanganay ay may kasamang tatlong bagay.

Una sa lahat, ang pangingibabaw sa inyong mga kapatid. Ang lalaking panganay ang may pagkapanganay. Siya ang nangingibabaw sa kanyang mga kapatid.

Ang ikalawang bagay ay nakakakuha siya ng dobleng bahagi ng mana. Kapag hinati na ang lahat, dalawang bahagi ang nakukuha ng panganay. At ginagawa pa rin iyan sa ilang estado ngayon sa bansang ito.

At ikatlo, at ang pinakamahalaga sa lahat: nang ipagbili niya ang kanyang pagkapanganay, ipinagbili rin niya ang kanyang karapatang magluwal ng binhi ng Mesiyas. Isipin ninyo iyan. Mula sa kanyang binhi ay maaaring nagmula, dahil sa pagkapanganay, ang binhi ng Mesiyas. Maraming beses na nilampasan ng Diyos ang panganay sa binhi ng Mesiyas. Halimbawa, hindi panganay si David. Hindi panganay si Solomon. Hindi panganay si Jacob. At marami pang iba ang nilampasan ang panganay.

Sinabi ng isang tao na ang pagkaing ito ang pinakamahal na pagkaing kinain kailanman, maliban marahil sa kinain sa Halamanan ng Eden. Pinag-uusapan natin ang implasyon – napakamahal na pagkain ito. Oo, para sa maling bagay. Okay?

Ano ang ikalawang punto tungkol sa bunga? Pangingibabaw, at ang dobleng bahagi ng mana. Oo. Kung may lima kayong anak, hahatiin ninyo ito sa anim na bahagi, at ang may pagkapanganay ay makakakuha

ng dalawang bahagi. Ginagawa pa rin iyan sa ilang testamento at sa mga batas ng ilang estado. Okay?

Brother Bill, gusto mo bang ipagkatiwala tayo sa Panginoon at hilingin sa Kanya na pagpalain ang ating pag-unawa sa mga bagay na ito?